

[Svend Haugaard.]

bindelse med muligheden for at gøre vrøvl, men der bliver god mening i det hele, hvis man er parat til at påtage sig de opgaver, der såvel som medbestemmelsesretten må fordeles demokratisk. Disse retningslinjer bør gælde både for elever og læreres medindflydelse på beslutningsprocesserne.

I uddannelsesdebatten kan der i høj grad være grund til at spørge, om uddannelsen er tilstrækkelig rationel, og om de tilstrækkelige pædagogiske forudsætninger er til stede. Med hensyn til de pædagogiske forudsætninger er de nok bedst at finde på de første trin, medens det måske kan knibe lidt på de senere. På de højere læreanstalter er vi næppe i tvivl om de faglige kvalifikationer — de er antagelig, som de skal være — men tilrettelæggelsen og den pædagogiske undervisningsform kan der nok være et og andet at rette ved.

Vi har hørt om, at der er et meget betydeligt frafald, og det er vel ikke helt udelukket, at en bedre tilrettelæggelse af undervisningen og lidt mere anvendelse af pædagogik kunne have en heldig indflydelse, så frafaldet ikke bliver så stort. Det ville i øvrigt være spændende at få en statistik over, hvem det er, der holder op for tidligt, om det ikke har noget at sige med den skæve sociale fordeling.

Mig bekendt er der ikke noget krav om pædagogisk uddannelse eller praktik for dem, der ansættes ved de højere læreanstalter. Man kan blot håbe på det medfødte talent, men som nogle vil vide af erfaring, er det ikke altid, at dette håb bliver opfyldt.

For gymnasielærerernes vedkommende kobles pædagogikum til bagefter som et studium, der til en vis grad er det øvrige uvedkommende. Jeg synes, det måtte være ønskeligt, om man kunne finde en form, så metodik og praktik gik ind i selve studiet, herunder ikke mindst også en øvelse i et passende, fornuftigt stofudvalg.

Jeg mener, det er betænkeligt, at gymnasielærernes uddannelses i så udpræget grad er lagt an på forskning på højt niveau, som kun en brøkdel kommer til at beskæftige sig med — også her kunne det være interessant, at få en statistik, der belyser forholdene nærmere — medens derimod kendskabet til pædagogik for manges vedkom-

mende er ret begrænset. Jeg er klar over, at gymnasielærerne selv arbejder med disse problemer, og det synes jeg der er grund til at anerkende. Når man vil sammenholde den faglige uddannelse og det praktiske virke, må man nok sige, at der for en del af disse menneskers vedkommende kan være tale om spild af overkvalificeret arbejdskraft. Jeg mener i det hele taget, at der er grund til at tage hele spørgsmålet om gymnasielærernes uddannelse op til nærmere overvejelse.

I øvrigt finder jeg det betænkeligt, at der er så lidt koordination mellem de forskellige læreruddannelsesformer, hvilket igen hindrer — eller i hvert tilfælde lægger sig hindrende i vejen for — koordination af det samlede uddannelsesforløb.

For de pågældende selv såvel som for samfundet er det vigtigt, at man får en mulighed for at vælge om uden at skulle begynde forfra. Og for de samme parter vil det være ønskeligt, om man kan finde en løsning, så de opnåede resultater i uddannelsen, f. eks. en 1. del, giver ret til ansættelse på det foreliggende grundlag. Spildprocenten ville på den måde blive væsentlig mindre. Jeg ser i lovforslaget om universitetscentre, at ministeren her gør sig til talsmand for, at der skal gives en mulighed for at afslutte på forskelligt niveau, og jeg vil meget gerne erklære mig enig i denne udtalelse.

For at få en vis ensartethed igennem de forskellige uddannelsestrin — de uddannelsestrin, der omfatter de samme elever, men skiftende lærere, ofte med meget skiftende uddannelser — tror jeg, det er rigtigt, at man så vidt muligt trækker en ubrudt pædagogisk linje gennem hele uddannelsen. Jeg gad vide, om ikke denne manglende pædagogiske linje kan være i hvert tilfælde en medvirkende årsag til, at så mange strander i gymnasieklasserne. Vi bør tage den samlede læreruddannelse fra børnehaven til de højere læreanstalter, herunder også forbindelsen til erhvervslivets skoler, op til undersøgelse med henblik på en integrering både af uddannelsesformen, selvfølgelig tilpasset alders- og udviklingshensyn, og selve uddannelsens sammenhæng. Det vil give en større smidighed i overgangen mellem de forskellige former, som vil være vigtig både for elev og lærer.